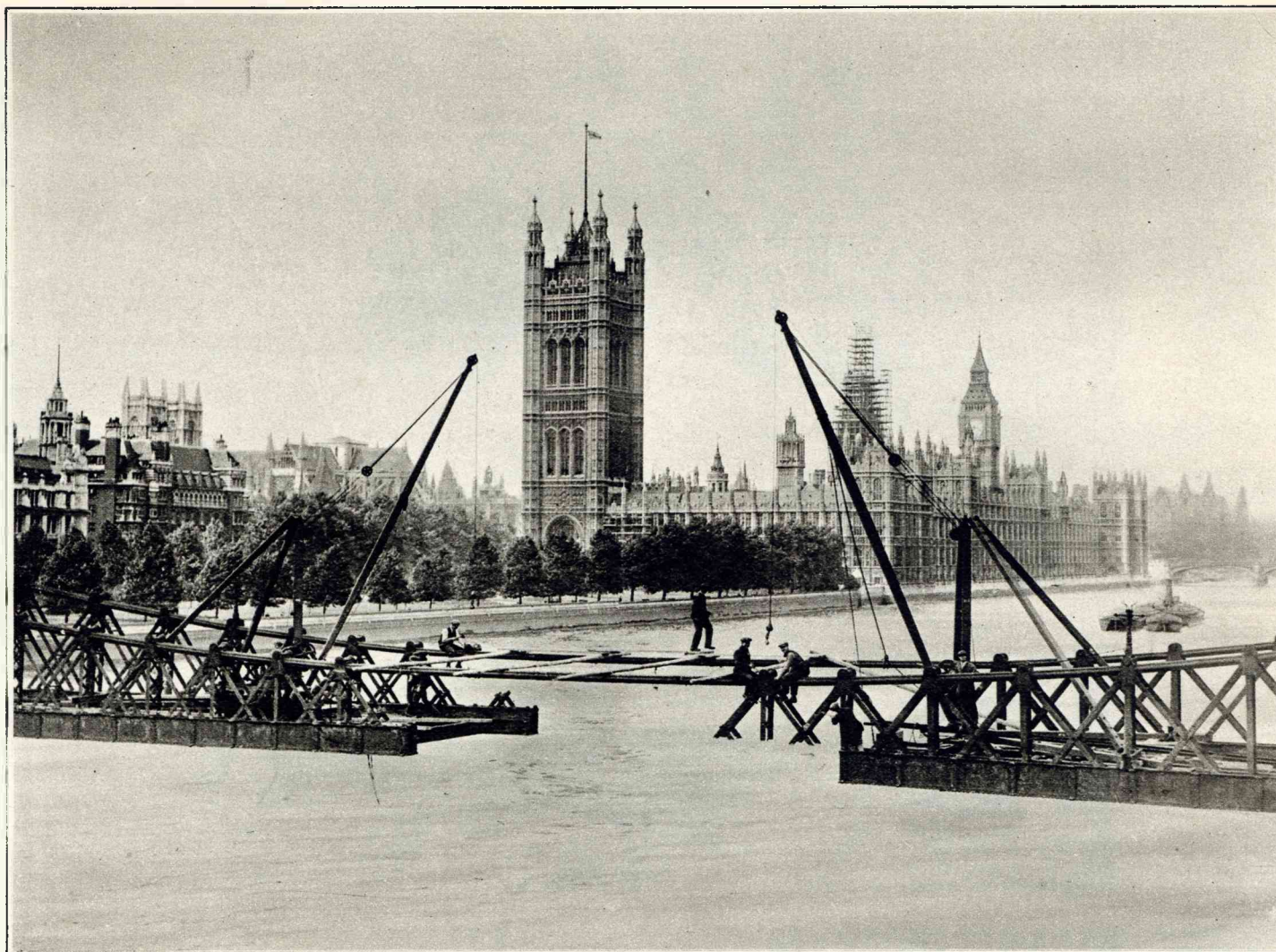

HANGEND tusschen water en lucht breken de arbeiders, vanaf het midden, de oude Lambeth-brug over de Theems af. Op den achtergrond een mooi gezicht op het Engelsche Parlementsgebouw.

De Delftsche Huwelijks-Schotel

door CA. P. Hengeveld

Frans Noorderwout was nijdig. Nijdig niet alleen op Oltman, den antiquair, maar nijdig op zich zelf ook.

Eerlijk gezegd, nijdig behoorde hij eigenlijk alleen op zich zelf te zijn. Want het was zijn eigen schuld geweest, dat dat ding net zijn neus voorbij gegaan was.

Door zijn flauwiteit om juist hierbij van zijn vriend te veronderstellen, dat hij iets extra's aan hem verdienen wilde. Eigenlijk had hij gisteren in zijn nurksche bui Oltman ermee beleedigd. Oltman, die dien schotel speciaal voor hem gekocht en bewaard had. Tien gulden onder te bieden, te doen alsof het méénens was.

Zulken onzin had hij zelden uitgehaald.

Oltman had hem dien morgen getelefoneerd, dat hij den vorigen dag, op een veiling in Friesland, een antieken Delftschen huwelijkschotel had gekocht. Zoo'n schotel waarop temidden der aloude symbolen van geluk, trouw en wat dies meer zij, de namen der jonggehuwden vereeuwigd waren. Vereeuwigd in zooverre dan aardewerk in zijn broosheid iets met eeuwigheid te maken kan hebben.

Maar het bijzondere van het geval was, dat de naam van den bruidegom toevalliger wijze precies gelijklopend met den zijnen was: Frans Antonie Noorderwout. Daarom had Oltman het bord gekocht en hem onmiddellijk gewaarschuwd.

Frans was vóór hij naar kantoor ging bij Oltman aangelopen. Had den schotel, die werkelijk heel mooi gedecoreerd en puntgaaf was, gezien. Was dadelijk besloten geweest hem te koopen. Maar . . . Oltman had 130 gulden ervoor willen hebben en of Frans nu misschien met het verkeerde been uit bed gestapt was, of dat in het vroege morgenuur een soort chicaneus koopmanschap over hem vaardig was geworden, tegen zijn gewoonte in had hij Oltmans gezegd, dat hij het duur vond. Hem 120 gulden geboden. Het einde was geweest, dat Frans koppig den winkel was uitgelopen. Eerst voldaan nu eens getoond te hebben, hoe vast hij wel in zijn schoenen stond. Maar vanmorgen, na een blijkbaar beter slaapje, was hij naar zijn vriend gegaan om hem te vertellen, dat hij het eigenlijk niet zoo gemeend had en den schotel wilde hebben, dankbaar, dat Oltman zoo aan hem gedacht had op die veiling.

Maar de zaak ging niet door. Tot zijn groote teleurstelling en woede, moest hij vernemen, dat de schotel nog gistermiddag voor 200 gulden verkocht was. Tweehonderd gulden, eigenlijk nóg een koopje. Zoo'n prachtig gaaf goedkleurig stuk!

„En wie heeft hem gekocht dan? Ik wil toch zien of ik het ding terug kan koopen. Toe, wees niet kinderachtig. Geef mij het adres. Ik zal wel zeggen hoe de

vork in de steel zit en dat ik dien schotel alleen wil hebben omdat mijn naam er in staat. Jij krijgt er heusch geen last mee.”

Oltman, wien het geval voor Frans speet, besloot hem te helpen.

„Schrijf maar op: Mej. S. A. Belgerloo, Prinsenkade 17.”

„Dank je wel, hoor. Ja beste kerel, ik ben stom en onbillijk geweest. Ik maak je mijn excuus. Als ik dien schotel terug koop, krijg jij van mij een kistje fijne sigaren!”

's Middags twee uur stond Frans op den stoep van het groote, breede heerenhuis, Prinsenkade 17. Een dienstbode, zelf een stuk antiek, de neepjesmuts op, deed hem open. Frans gaf zijn kaartje en verzocht juffrouw Belgerloo te spreken. De neepjesgemutste keek hem wantrouwend aan, maar verdween met het kaartje. waarop Frans gekrabbeld had: „Introductie Oltman, antiquair.” Na even in de prachtige gestucte gang te hebben rondgekeken, waar zijn oog te gast ging aan een statig staand horloge en dito gesneden gangbank, kwam de gediensstige weer aangesloft. Of meneer maar even in de zijkamer wilde gaan.

Frans bleef staan en na enkele minuten kwam juffrouw Belgerloo binnen.

„Mijnheer . . . Noorderwout. Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

Frans stak meteen van wal. „Ja, juffrouw Belgerloo, gisteren is door een vergissing